

L'EXEMPLE DEL MEU AVI

En aquell moment vaig sentir una motivació molt gran. Unes ganes increïbles de fer allò que la professora havia dit. Havíem d'organitzar, tota la classe, una festa escolar per ajudar els nens que passen gana. Per fi, a l'escola fèiem alguna cosa per ajudar els altres, cosa que jo valorava i defensava moltíssim. Però suposo que et preguntaràs per què jo, amb els vuit anys acabats de fer, tenia tant d'interès a ajudar l'altra gent, sobretot els altres nens com jo. Doncs bé, per saber-ho hem de recapitular dos anys endarrere, quan jo en tenia sis... Em sembla que era un dijous, no, perdó, un dimecres. L'avi, com sempre, seia al cap de taula havent dinat, menjant les seves avellanes i amb el porró mig ple sobre la taula. En aquell instant, jo, que seia al banc que hi havia a la part dreta de la taula, vaig veure a la paret una foto de l'avi quan era petit. Em va cridar molt l'atenció una cosa: l'avi estava molt, molt prim. I com tots els nens petits, suposo, li vaig preguntar sense complexes el perquè d'aquell fet. Ell em va mirar. Va somriure i va començar a explicar-me la seva història de quan era nen, als anys 30-40.

Eren temps durs, deia, sobretot durant la guerra civil i la postguerra. En aquella foto tenia onze anys. Era a l'any 43. Em va dir que estava tan prim a causa que no hi havia menjar, no tenien aliments en condicions per nodrir-se. Va explicar-me el que feien per aconseguir-ne i vaig quedar esgarriat. Com a anècdota, vull explicar-te una història que has de saber: resulta que el pare del meu avi es va posar malalt i la seva dona (la meva besàvia) demanava al meu avi i als seus germans que no es mengessin els rosegons de pa que els donaven cada dia a l'escola (anava als escolapis) perquè els guardessin pel pare i intentar que es curés. I el meu avi i els seus germans, que tenien moltíssima gana, guardaven cada dia el pa pel seu pare i l'hi portaven a casa fins que

Toni Miralles i Mestre

es va curar. Em va sobtar tant, tant, el que em va explicar, que vaig veure que la vida que tenia i tinc és una meravella. A més, per acabar-ho d'adobar, quan va acabar de parlar va sortir a les notícies de TV3 que un gran nombre de nens a Catalunya (ara no recordo quin exactament) passaven gana. Quan ho vaig sentir, vaig quedar-me pensant uns moments i vaig arribar a la conclusió que allò no podia ser, que havia de fer alguna cosa per canviar aquella situació. Però jo només era un nen petit de sis anys, sis!

És per això que quan vaig sentir, dos anys després, que organitzaríem una festa per ajudar els nens que passen gana, em vaig motivar moltíssim perquè per fi podia fer alguna cosa per canviar, o suavitzar, aquella crua realitat.

Ara que ja estàs assabentat, t'explicaré què vaig fer jo per ajudar a organitzar la festa.

Jo m'encarregava de fer difusió de l'esdeveniment, per tal que hi anessin el major nombre de nens possible. Juntament amb alguns companys de classe, anàvem amb les bicicletes pels pobles propers a explicar-ho. I penjàvem cartells i pancartes per tot arreu. La festa havia de ser un èxit!

Mentrestant, a l'escola, tots els altres nens i professors s'encarregaven d'organitzar la festa i de preparar totes les coses per tal que es pogués celebrar de la millor manera.

El dia va arribar i vam obrir les portes del pati. Tota la primària havia estat treballant en allò durant dos mesos, i tots vam veure que havia valgut la pena. Tots els nens estaven contentíssims, s'ho passaven molt bé. I nosaltres també, perquè ens vam fer tots amics! Els alumnes més grans van fer concerts, vam fer jocs, vam cantar cançons..., i

Toni Miralles i Mestre

vam recollir diners que vam donar a Càritas. Saps, va ser una tarda memorable, un dia fantàstic!

Tot havia sigut un èxit i tothom estava molt content. Sobretot jo, que per primer cop havia pogut fer alguna cosa de debò per ajudar i evitar que a més nens els passés el que li va passar a l'avi. Quan tot va estar recollit, cadascú va marxar cap a casa seva. I jo, tot caminant, em feia preguntes: Per què hi ha nens que passen gana? Per què els grans no treballen per evitar-ho? I si això ja li passava a l'avi, per què continua passant ara? És que la societat no n'aprèn dels errors? És que els polítics no saben governar?

Totes aquestes preguntes em venien al cap mentre tornava cap a casa. I ara, als meus cinquanta-set anys, continuen venint-m'hi. Les veig des d'un altre punt de vista, sí, és per això que m'adono que la societat continua fent els mateixos errors que abans. Això sí, sembla que mica en mica n'anem aprenent. És això pel que jo lluito ara, perquè no cometem els mateixos errors sempre, i per evitar que alguns visquin com déus i que els altres no tinguin els recursos necessaris per viure. Per evitar que a més gent li passi el mateix que li va passar a l'avi quan era petit.

I espero que tu, futur nét meu, quan llegeixis aquest escrit, comencis a treballar pel que t'he explicat. I que ho facis tot amb il·lusió, amb ganes i esforç, que són les claus de l'èxit. A veure si aconseguiu, tu i la teva generació, continuar el que hem començat els de la meva.

Futur nét meu, no dubto que ho faràs i que aquest món canviarà algun dia.

El teu avi, Toni